

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJE

NA OPĆOJ AUDIJENCIJI

Srijeda, 10. studenoga 2021.

[[Multimedia](#)]

Poslanica Galaćanima – 15. Ne dajmo da nas umor svlada

Biblijsko čitanje: *Gal* 6, 9-10.18.

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Došli smo do zaključenja katehezâ o *Poslanici Galaćanima*. O koliko bi se drugih sadržaja, prisutnih u ovom spisu svetoga Pavla, moglo samo razmišljati! Božja je riječ nepresušan izvor. A Apostol nam je u ovoj Poslanici govorio kao vjerovjesnik, kao teolog i kao pastir.

Sveti biskup Ignacije Antiohijski ima jedan lijepi izraz kad piše: „Samo je jedan učitelj koji koje govorio i ono što reče nastajalo; ali stvari koje je rekao šuteći dostojne su Oca. Onaj tko posjeduje Isusovu riječ zna slušati i njegovu šutnju“ (*Ad Ephesios*, 15,1-2). Možemo reći da je apostol Pavao znao toj Božjoj šutnji dati da progovori. Njegova najoriginalnija shvaćanja pomažu nam otkriti potresnu novost sadržanu u objavi Isusa Krista. Bio je pravi teolog koji je razmatrao Kristovo otajstvo i prenio nam ga na kreativan i oštrouman način. Znao je također vršiti svoje pastoralno poslanje prema izgubljenoj i konfuznoj zajednici. Činio je to različitim metodama: koristio se sad ironijom, sad strogošću, sad blagošću... Pozivao se na vlastiti autoritet apostola, ali istodobno nije skrivao slabosti svoga karaktera. U njegovu je srcu snaga Duha zbilja utisnula duboki trag: susret s Kristom Uskrslim osvojio je i preobrazio čitav njegov život i on ga je potpuno utrošio u službi evanđelja.

Pavao nikada ne smjera na kršćanstvo irenističkih (irenizam = popustljivost u bitnome da bi se kako-tako živjelo u nekom opasnom kompromisu, *nap. pr.*) crta, lišenog poletnosti i snage, sasvim obratno. Branio je slobodu koju je donio Krist strašću koja dan-danas nikoga ne ostavlja ravnodušnim, poglavito ako se sjetimo patnji i samoća koje je morao podnositi. Bio je uvjeren da je primio poziv na koji je samo on mogao odgovoriti; i htio je objasniti Galaćanima da su i oni pozvani na tu slobodu, koja ih oslobađa spona svakog ropstva, jer ih je činila baštinicima drevnoga obećanja i, u Kristu, djecom Božjom. I svjestan opasnosti koje je to poimanje slobode sa sobom nosilo, nije nikada umanjivao posljedice. Bio je svjestan opasnosti koje donosi kršćanska sloboda, ali nije nikada umanjivao posljedice. Potvrđivao je s parezijom (*parresia*), to jest hrabro, vjernicima da sloboda nije nipošto isto što i razuzdanost, niti vodi do oblikâ tobožnje samodostatnosti. Naprotiv, Pavao je stavljao slobodu pod okrilje ljubavi i odredio da je njezino dosljedno vršenje u službi ljubavi. Čitava je ta vizija stavljena u obzor života po Duhu Svetom, koji vodi ispunjenju Zakona koji je Bog dao Izraelu i sprječava ponovni pad pod ropstvo grijeha. Uvijek vreba ta napast vraćanja natrag. Jedna definicija kršćanâ, koju nalazimo u Svetome Pismu, kaže da mi kršćani nismo ljudi koji idu natrag, koji se vraćaju natrag. Baš lijepa definicija! A napast je ta da idemo natrag da bismo bili sigurniji; vratiti se samo Zakonu, zanemarujući novost Duha. Ovome nas Pavao uči: pravi Zakon ima svoju puninu u tome životu Duha koji nam je Isus dao. A taj život Duha moguće je živjeti samo u slobodi, kršćanskoj slobodi. I to je jedna od najljepših stvari.

Na kraju ovog itinerara katehezâ čini mi se nekako da se u nama može roditi dvojaki stav. S jedne strane, Apostolovo učenje rađa u nama *oduševljenje*; osjećamo se potaknuti odmah slijediti put slobode, „živjeti po Duhu“. Živjeti uvijek po Duhu: to nas čini slobodnima. S druge strane, svjesni smo svojih ograničenosti, jer se svakoga dana možemo izravno osvjedočiti koliko nam je teško biti poučljivi Duhu, slijediti njegovo blagotvorno djelovanje. Tada nas može snaći *umor koji sputava taj zanos i oduševljenje*. Čovjek se osjeti obeshrabrenim, slabim, katkad marginaliziranim u odnosu na način života po svjetovnom duhu. Sveti Augustin, oslanjajući se na evanđeosku zgodu o oluji na jezeru, predlaže nam kako reagirati u toj situaciji. Kaže ovako: „Vjera u Krista u tvojem je srcu kao Krist u lađi. Slušaš pogrde, svladava te umor i obuzima nemir, a Krist spava. Probudi Krista, prodrmaj svoju vjeru! Čak i u nemiru možeš nešto učiniti. Prodrmaj svoju vjeru i Krist će se probuditi i progovoriti ti... Zato probudi Krista... Vjeruj ono što je rečeno i u tvome srcu će zavladati velika utiha“ (*Govori* 163/B 6). U časovima teškoće mi smo – kaže ovdje sveti Augustin – kao u lađi u vrijeme oluje. I što čine apostoli? Probudili su Krista koji je spavao dok je bjesnila oluja; ali On je bio prisutan. Jedino što možemo učiniti u teškim trenucima jest to da „probudimo“ Krista koji je u nama, ali „spava“ kao u lađi. Baš tako. Moramo probuditi Krista u svome srcu i tek tada ćemo moći promatrati stvari njegovim očima, jer njegov pogled seže onkraj oluje. Tim njegovim mirnim pogledom naš se vidokrug širi i vidimo ono što je nama samima upravo nepojmljivo da ćemo otkriti.

Na tom zahtjevnom ali očaravajućem putu, Apostol nas podsjeća da si ne možemo dopustiti ikakav umor u činjenju dobra. Nemojte se umoriti činiti dobro. Moramo se uzdati da Duh uvijek pritječe u pomoć našoj slabosti i pruža nam podršku koja nam je potrebna. Naučimo se, dakle,

češće zazivati Duha Svetoga! Netko bi mogao reći: „A kako se zaziva Duha Svetoga? Znam se moliti Ocu molitvom Očenaš; znam se moliti Majci Božjoj sa Zdravomarijo; znam se moliti Isusu Molitvom u čast Presvetih Rana Isusovih, ali Duhu? Koja je molitva Duhu Svetom?“ Molitva Duhu Svetom je spontana: mora se roditi iz tvoga srca. Moraš reći u trenucima teškoće: „Dođi, Duše Sveti“. Ključna riječ je „dođi“. Ali to moraš reći svojim jezikom, svojim riječima. Dođi, jer sam u nevolji, dođi jer je svud oko mene tama i mrak; dođi jer ne znam što ću; dođi jer samo što ne padnem. Dođi. Dođi. To je riječ Duha koja služi tome da se zazove Duha. Naučimo se češće moliti Duhu Svetom. Možemo to učiniti jednostavnim riječima, u različitim trenucima dana. I možemo nositi sa sobom, možda u našem džepnom Evanđelju, lijepu molitvu koju Crkva moli na Duhove: „Dođi, Duše Presveti, / sa neba nas posjeti / zrakom svoje milosti! / Dođi, oče ubogih, / djelatelju dara svih, / dođi, srca svjetlosti. / Tješitelju tako blag / ti nebeski goste drag / pun miline, hlade tih...“. Dođi. I tako se nastavlja, to je prelijepa molitva. Srž molitve je to „dođi“, tako su se Majka Božja i apostoli molili nakon što je Isus uzašao na nebo; bili su sami u dvorani Posljednje večere i zazivali Duha. Dobro će nam biti često moliti: *Dođi, Duše Presveti*. A prisutnošću Duha mi čuvamo slobodu. Bit ćemo slobodni, slobodni kršćani, nećemo biti navezani na prošlost u negativnom smislu te riječi, nećemo biti robovi navika, nego slobodni kršćanskom slobodom, onom koja nam pomaže rasti i sazrijevati. Ta će nam molitva pomoći živjeti u Duhu, u slobodi i radosti, jer kad dođe Duh Sveti s njim dođe radost, istinska radost. Neka vas Gospodin blagoslovi!

U sklopu pozdrava talijanskim vjernicima

[...] U liturgiji se danas spominjemo svetoga Leona Velikog, pape i crkvenog naučitelja, koji je čitav svoj život posvetio obrani i širenju evanđeoske istine. Po njegovu zagovoru, živite svoju vjeru s radošću što ste radosni svjedoci Gospodinove ljubavi.